

KAPŁANIK (1) *sb m*

N sg kapłanik.

Sł stp, Cn, Linde brak.

Dem. od „kapłan”; tu pogard.: O którym [Farelu] Erálmus piíze: Ze tho był Kápłanik ná gorze Pellicárdi zwádliwy/ niepowściągliwego á wízczypliwego ięzyká *WujJud* 262.

Cf **KAPŁANIEC**, [**KAPŁANNIK**]

RS